

Mózes (Kiv 1,22)

Minden Szentírási történetnek morális üzenete van. Isten terve, hogy az ember üdvöztse, és bevonja halhatatlan szeretetébe. Büszkén húzzuk ki magunkat, hogy emberek vagyunk, és Isten hív minket az elveszett Paradicsomba!

Mi az örök boldogságot keressük, és szomjazzuk.

A legteljesebb szeretet a Szentháromság, ezt kellene nekünk a földön megélni és tovább adni!

E felé kellene, hogy tereljenek az ószövetségi történetek! Isten egyenesen ír, de görbe vonalakon keresztül... Ez a mi „múltunk”. A cél, hogy szentek legyünk!

Mózes, Krisztus előtt 1250-ben élt. Életében is látjuk, hogy Isten hogyan vezeti az embereket.

Nincsenek véletlenek, csak működik a Gondviselés.

Életünk olyan, mint egy szép perzsaszőnyeg. Mi csak 1-1 részt látunk belőle, de Isten látja az egészet, és végül összeáll a kép.

A zsidó nép Egyiptomban él, és szaporodik. A kis Mózes a Nílusba, egy folyóba teszik, anyja az Istenre bízta, de a fáraó lánya rátalál, és megfordul a sorsa.

Mi is kerülhetünk a legreménytelenebb helyzetekből is jó pozícióba. Hányszor volt már mi is „mózes-kosárban”? Egy pillanat alatt megváltozhat az életünk, csak legyünk nyitottak Isten akarata felé!

Mózesnek nagy igazság-érzete volt. Láta, hogy népét megalázzál, rabszolga sorba lökik.

Heves, tüzes, de fél a következményektől, és a pusztába menekül. Jó a „puszta” kicsit távol a megszokottól, és itt szól az Isten.

Mózesnek kellett ez az elvonulás. Megvédte a gyenge lányokat, és egyiket, Cipórárt feleségül veszi. Igazi társa lett. Minden nagy ember mögött ott áll egy társ, aki csendet, otthont teremt.

Egyszer égő csipkebokor formájában megszólal az Úr. Kellett Mózesnek ez az élmény. Leborult alázattal. Isten küldte, hogy kérje ki a népét az egyiptomi fogságból, de ő tiltakozik a kiválasztottság miatt. Isten „rátenyerel”, de felemeli.

Isten nem ígér diadalmenetet, de veled van! Nem óvja meg az embert a problémáktól. Mindenre rábízott valakit, akivel el kell számolnia!

„Ki vagyok én?” kérdezi Mózes. Útját csodajelek kísérik. Vannak csodák, csak mi nem hiszünk benne... Isten malmai lassan örölnék, és jön a 10 csapás. (Az ember türelmetlen, mindent azonnal akarna)

Türelem kell,, mert a türelem rózsát terem, sőt sokszor még többet.

A csapások közül a legrosszabb, hogy minden első-szülött gyermek meghal. De Isten minden rosszból kihoz valami jót! Isten gondolkodása egészen más! Mózes egyre rátermettebb lesz, hogy egy nap a nép prófétája legyen! Népe élére áll, eljön az ideje. Ráhagyatkozik Istenre, és tudatosan vállalja a kiválasztott nép vezetését, így készíti fel Isten az embert, hogy először csak kis szikrát fogjon a nagy tűzből.

Elindulnak a 40 éves vándorlásra. Ez a vándorlás szent. Átjutnak a Vörös tengeren. Ez valaminek a lezárása. Így van a mi életünkben is, ha becsukódik az egyik ajtó, kinyílik egy másik. Ezért szép az élet, mert új kezdődhet! Isten jobban megoldja nehéz helyzeteket, mint azt bárki gondolná! 40 év után átkelnek a tengeren, és Mózes vizet fakaszt a sziklából és az Úr mannával táplálja őket.